ALTIN KUŞ MASAL SERİSİ

1

DENİZLER KRALI

İÇİNDEKİLER

SANDAL İLE BALIK

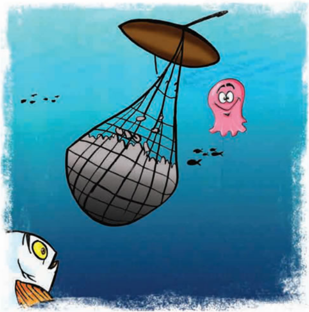
O gün hava çok güzeldi. Balıkçı Hasan sandalıyla denize açıldı. Hava rüzgârlı olunca denize açılmak tehlikeli olabiliyordu. Ama bugün hava, denize açılmak için çok uygundu.

Balıkçı Hasan, bir müddet gittikten sonra sandalı durdurdu. Kürekleri sandalın içine aldı. Ağını çıkardı, karışmış olan yerlerini düzeltti. Düğüm olmuş iplerini çözdü, suya bıraktı.

Güneş, gökyüzündeki gülümseyişine devam ediyordu. Birkaç parça bulut beyaz kanadıyla mavilikte süzülüp geçti gitti. Şimdi hava daha berraktı. Biraz sonra hafif hafif deniz meltemi esmeye başladı. Balıkçı Hasan

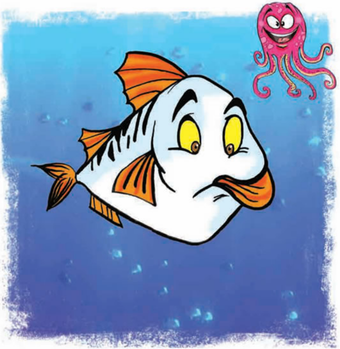

beklemekten yorulmuştu. Esen ılık rüzgâr içine işlemişti. Bir ara uykusu geldi ve oturduğu yere kıvrılarak uyuyuverdi.

Ağ mavi denizin dalgalarıyla su içinde tatlı tatlı süzülüyordu. Ona çarpan bazı balıklar kurtuluyorlar, bazılarıysa takılıp kalıyorlardı.

Bir uskumru ağın bağlı olduğu yöne doğru yüzdü. Ağa tutulmuş balıklara bakıp bakıp gülüyordu. Kendi böyle bir tuzağa asla düşmezdi. Ama bir seferinde az kalsın oltaya

takılıyordu. Fakat onun ucunda yem vardı. Ya ağın ucunda? Hiçbir şey yoktu. Çekici hiçbir yönü olmayan ağa takılmanın sebebi ancak dikkatsizlik olabilirdi.

Ağın ucuna doğru yüzdü uskumru. Onun bağlı olduğu yeri merak etti. Ağ bir sandala bağlıydı. Uskumru sandalın yanına kadar yüzdü. Başını sudan çıkardı, baktı. Sandalın üzerinde uyuyan balıkçıyı gördü.

Sandalla konuşmak istiyordu. Böyle bir şeye nasıl alet olduğunu soracaktı ona. Sandal, insanoğlunun kendilerini avlamasına yardım ediyordu.

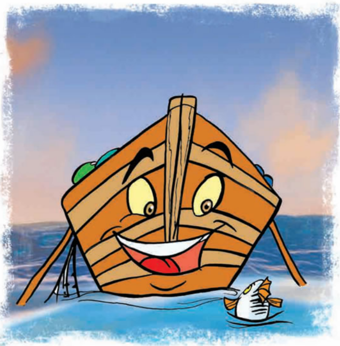
Önce selâm verdi.

Sandal, birden bire yanında beliren bu balığa şaşkın şaşkın baktı. Sonra onun selâmını aldı. Uskumru onunla konuştukça sohbetleri daha da derinleşti.

Bir ara sandala sordu:

– Sen niçin böyle bir avda insana yardımcı oluyorsun? Biz balıkları avlamaları için onları bu denizin ortasına kadar neden getiriyorsun, dedi.

Sandal:

– Ben emir kuluyum. Kendi irademle bir şey yapamam. Hem insanoğlu siz balıkları, hayatta kalabilmek için avlıyor.

Sonra da:

– Ona hayatını devam ettirmesi için yardım etmeliyiz. Çünkü dünyanın en yüce varlığı

insandır. Ben bu konuda üzerime düşen görevi yapıyorum, diye ekledi.

Uskumru, sandalın sözlerini mantıklı buldu ve ona hak verdi. Bir ara sandalın buraya kadar nasıl geldiğini merak etti, baktı. Ne yüzgeci vardı, ne de kuyruğu.

Sandala sordu:

– Balıkçı seninle buraya kadar nasıl geldi?

Sandal ona baktı:

– Bayağı geldi işte, dedi.

– Onu sormuyorum, dedi uskumru. Seninle nasıl yol aldı, diyorum. Ne yüzgecin var, ne kuyruğun.

– Küreklerimle.

– Onları göremiyorum.

– Göremezsin, çünkü onları balıkçı içeri aldı. Zıplarsan belki görebilirsin.

Uskumru bir sıçrayışta yukarılara doğru çıktı ve birkaç saniye sandalı yukarıdan seyretme imkânı buldu. Onun içindeki kürekleri gördü. Balıkçının sağında ve solunda balıkların yüzgeçlerine benzer iki tahta duruyordu.

Uskumru sandala:

– Bunlarla yol aldınız, diyelim. Pekâla dönülecek yerlerde ne yapıyor senin balıkçın? Onu nasıl başarıyor?

Sandal güldü ve:

– Yine bunlarla, dedi. Küreklerle hem yol alıyor, hem de beni ileri geri hareket ettiriyor. Meselâ bir küreği geriye, diğerini ileriye çekerse o zaman ben etrafımda dönmeye başlarım.

Hem sonra bunlardan daha önemli bir şey söyleyeyim. İnsanoğlu, siz balıkların yüzgeçlerine bakarak bu kürekleri yapmış. Ördeklere ve kazlara bakarak da beni yapmışlar. Yani

onlar bu dünyanın en akıllı canlıları. Bu yüzden dünyadaki her şey onlara hizmet ediyor, diye sözlerini bitirdi.

Balıkçı Hasan sandal ile uskumrunun konuşmalarını duymadı. Sandalın onu nasıl savunduğunu, uskumrunun sandalı inceleyişini görmedi. Ama ağa takılan balıkları gördü. Onları tek tek toplayıp sandaldaki kabın içine koydu. Birkaç balık kabın içinde çırpındı ve etrafa su sıçrattı.

Balıkçı Hasan oradan uzaklaşırken ikindi vakti gelmişti. Balıkçı Hasan da sahile doğru kürek çekmeye başladı. Kürekler, yüzgeç ve kuyruk gibi hareket ediyor ve sandal yavaş yavaş kıyıya doğru ilerliyordu.

DENİZLER KRALI

Bir gün Denizarslanı balığı denizde yüzüyordu. Ara sıra aşağılara iniyor etrafı seyrediyordu. Çeşit çeşit renkte balıklar ve bitkiler vardı denizin dibinde.

Deniz mercanları ise bu mavi mekânın ortasında gülümser gibiydi.

Deniz yosunları yeşil bakışlarıyla çevreyi süzüyordu. İstiridyeler, gümüş rengi balıklar ve binlerce güzellik içinde yüzüyordu denizarslanı.

Bir ara aklına bir şey geldi. Madem ki ormanların kralı arslandır. Öyleyse kendisi de denizlerin kralı olmalı değil miydi? Bu düşünce bir süre sonra onun kafasında iyice yer etti.

Yüzgeçlerini sağa sola sallarken içinde bu ümit vardı. Hayalleri sınırsızdı. Bir kral olduğunu düşündü. Bütün deniz canlılarının tahtının karşısında iki büklüm olduğunu hayal etti. Sonra kurumlu kurumlu yüzmeye başladı.

O sıra yanından kılıç balığı geçiyordu. Denizarslanının kurumlu kurumlu yüzüşüne bir anlam veremedi.

"Ne oldu bu hayvana böyle. Yüzmesi bile değişmiş." diye düşündü. Sonra ona doğru yaklaştı ve:

– İyi günler denizarslanı, dedi.

Denizarslanı başını yavaş yavaş çevirdi sesin geldiği yöne doğru. Bu ağır davranışı karşıdakini küçümsemesinden kaynaklanıyordu.

– İyi günler, dedi dilinin ucuyla.

Kılıç balığı:

– Bugün bir başkalık seziyorum sizde, dedi.

– Olabilir, dedi denizarslanı.

– Sanki havanız değişik gibi. Biraz kibirli yüzüyorsunuz.

– Elbette kibirlenirim! Ben denizlerin kralıyım. Ormanların kralı arslansa, ben de denizlerin kralıyım.

Kılıç balığı güldü bu sözlere. Bu minik hayvan neler söylüyordu böyle. Ona:

– Dostum senden daha güçlü ve çevik deniz canlıları varken böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin, dedi.

Denizarslanı güldü:

– Benden daha büyük deniz canlıları mı, dedi. Sonra kahkaha atarak:

– Benden daha büyük var mı bu denizde? Elbette yok, diye kendi sorusunu cevapladı.

Kılıç balığı ona baktı ve öfkeli bir şekilde:

– Sen kendini ne sanıyorsun böyle, dedi. Minik bir vücudun var o kadar. Bu vücutla mı balinalara, köpek balıklarına kral olacaksın?

Denizarslanı ona bakıp, kaşlarını çattı ve:

– Ben denizarslanıyım. Denizde ormanlar kralı arslana en çok ben benziyorum. Bu sebepten bu yerlerin kralı olmaya hakkım var, dedi.

Kılıç balığı bu balığa söz anlatamayacağını anladı.

Denizarslanı yavaş yavaş yüzmesine devam etti. Ama yüzerken bütün canlılara yukarıdan bakıyordu. Hatta daha yukarıdan bakmak için biraz daha yukarılara çıktı. Yüzmesine denizin üstünde devam etti.

Biraz sonra papağan balığıyla karşılaştı. Papağan balığı ona baktı ve ondaki değişikliği hemen sezdi.

O da bir zamanlar kendini papağana benzetmişti. Bir süre hep başka canlıların söylediği şeyleri tekrar etmişti. Çevresindeki canlılar ondan rahatsız olmaya başlamışlardı. Ama sonradan bu hastalığı geçmişti. Kendinin bir

papağan olmadığını anlamıştı. Bu yanlışını bilgelere danışarak düzeltmişti.

Bu durum başına geldiği için papağan balığı, denizarslanının durumunu yadırgamadı.

Bunun geçici bir kendini beğenmişlik, hatta bir yanılma olduğunu düşündü.

Bu sebepten kılıç balığı gibi ona kızmadı.

Onun yanına yaklaştı ve gururunu kırmadan konuştu:

– Denizler kralı nasılsınız, dedi. Denizarslanı bu sesin sahibini hemen tanımıştı. Ona baktı ve şaşırdı.

– Nihayet akıllı birisi benim kral olduğumu anladı, dedi kendi kendine. Sonra da:

– İyiyim, dedi papağan balığına. Benim kral olduğumu nasıl anladınız, diye sordu.

O sakin bir şekilde cevap verdi:

– Bunda anlaşılmayacak ne var? Baksanıza görünüşünüz arslana ne kadar benziyor. Siz olsa olsa bu denizlerin kralısınızdır, dedi.

Denizarslanı ona baktı ve:

– İsmim de arslan zaten!

– Elbette sizi tanıyorum. Sizin isminiz deniz arslanı.

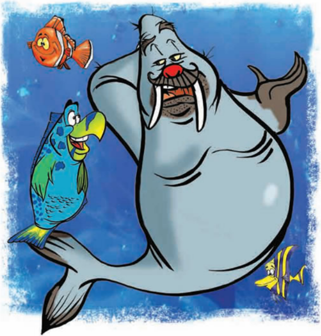
– Hah şunu da bileydin, dedi denizarslanı gururlu bir şekilde.

Sonra da yakınır gibi:

– Ama kılıç balığı bunu pek anlamadı. Zaten akılsızın biridir o.

Papağan balığı:

– Sizin denizlerin kralı olduğunuzu anlayamadı demek!

– Elbette, dedi deniz arslanı.

– Bir canlı bunu ancak anlayışı kıt ise kavrayamaz, dedi papağan balığı.

Bunun ardından sohbetleri koyulaştı.

Papağan balığı ona en sonunda:

– Gel seninle bizim sakallı karidese gidelim! Hem onu ziyaret ederiz hem de ona bir şeyler

sorarız. Bilgi sahibi oluruz, dedi.

Denizarslanı önce direndi ise de sonra bu teklifi kabul etti. Papağan balığı ona:

– Bak, bütün krallar bilgelerden faydalanmalıdır. Sadece güç ve kuvvetle koca denizler idare edilmez. Bunun yanında bilgi de gerektir, diye sözlerini bitirdi.

Denizarslanı papağan balığına hak verdi. Beraberce sakallı karidesin bulunduğu yere doğru yüzdüler. Sakallı karides o gün biraz durgundu. Onları görünce neşesi yerine geldi

ve onları evine davet etti. Bir mercanın yanındaydı evi. Öteden beriden konuştular önce. Sonra söz dönüp dolaşıp benzerliklere geldi. Papağan balığı sözü bilinçli bir şekilde bu konuya getirmişti. Ama denizarslanının bundan haberi yoktu.

Papağan balığı bir soru sordu sakallı karidese:

– Bilge karides! Bir şeyin aslı ile benzeri arasındaki farkı anlatır mısın?

Bilge karides ona baktı ve gülümsedi. Meseleyi hemen anlamıştı. Bilge olduğu için konuyu birkaç cümle ile açıkladı.

– Bak, dedi papağan balığına; şimdi sen, papağana benziyorsun, ama papağan değilsin. Eğer papağan olsaydın zaten sularda yaşamazdın. Bir şeyin aslı ile benzeri farklıdır. Bunun yanında deniz atına dikkat et, bak. Yüzü bir ata benzer. Vücut özellikleri onunki gibidir. Hâlbuki at değildir. Eğer kendini at zannederse bu yanlış olur.

Atlara benzeyebilir, ama benzerlikler o şeylerin aslı olduğunu göstermez.

Denizarslanı onları dinliyordu. Her söz kafasını allak bullak ediyordu.

Bir müddet bu nasihatları dinledi her ikisi de.

Oradan ayrıldıklarında gün batmıştı. Deniz canlılarının saçtıkları ışıklar arasından yüze yüze yuvalarına gidiyorlardı.

Papağan balığı bir ara denizarslanına dönüp baktı. O eski kurumlu yüzüşü yoktu. Buna çok sevindi papağan balığı. Demek ki sakallı karidesin anlattıkları denizarslanını etkilemişti.

Tam ayrılacakları an denizarslanı papağan balığına:

– İyi ki bugün sakallı karidese uğradık. Cidden benim içimdeki yanlış duyguları sildi süpürdü. Ben ne kadar yanlış düşüncelere girdiğimi onu dinleyince anladım, dedi.

Verdiği misaller beni çok etkiledi. Düşündüm taşındım ve ben denizler kralı olmaktan vazgeçtim. Zaten vücudum da buna uygun değil. Balinanın bir lokması bile etmem ben.

Onu nasıl idare edeyim. Güç ve kuvvet de her şey demek değildir zaten.

Papağan balığı ona gülümsedi, sonra da:

– Çok doğru söylüyorsun denizarslanı. Bizler asla benzediğimiz şeyler gibi olamayız. Kendimiz ne isek o olmalıyız. Çünkü her şey yerinde değerlidir. Yerini yitirirse değeri kalmayabilir.

İki dost ayrılırken denizin içi bazı canlıların yaydığı aydınlıkla sanki düğün yeri gibiydi. Denizarslanı o günden sonra bir daha bu yanlış düşünceye girmedi.